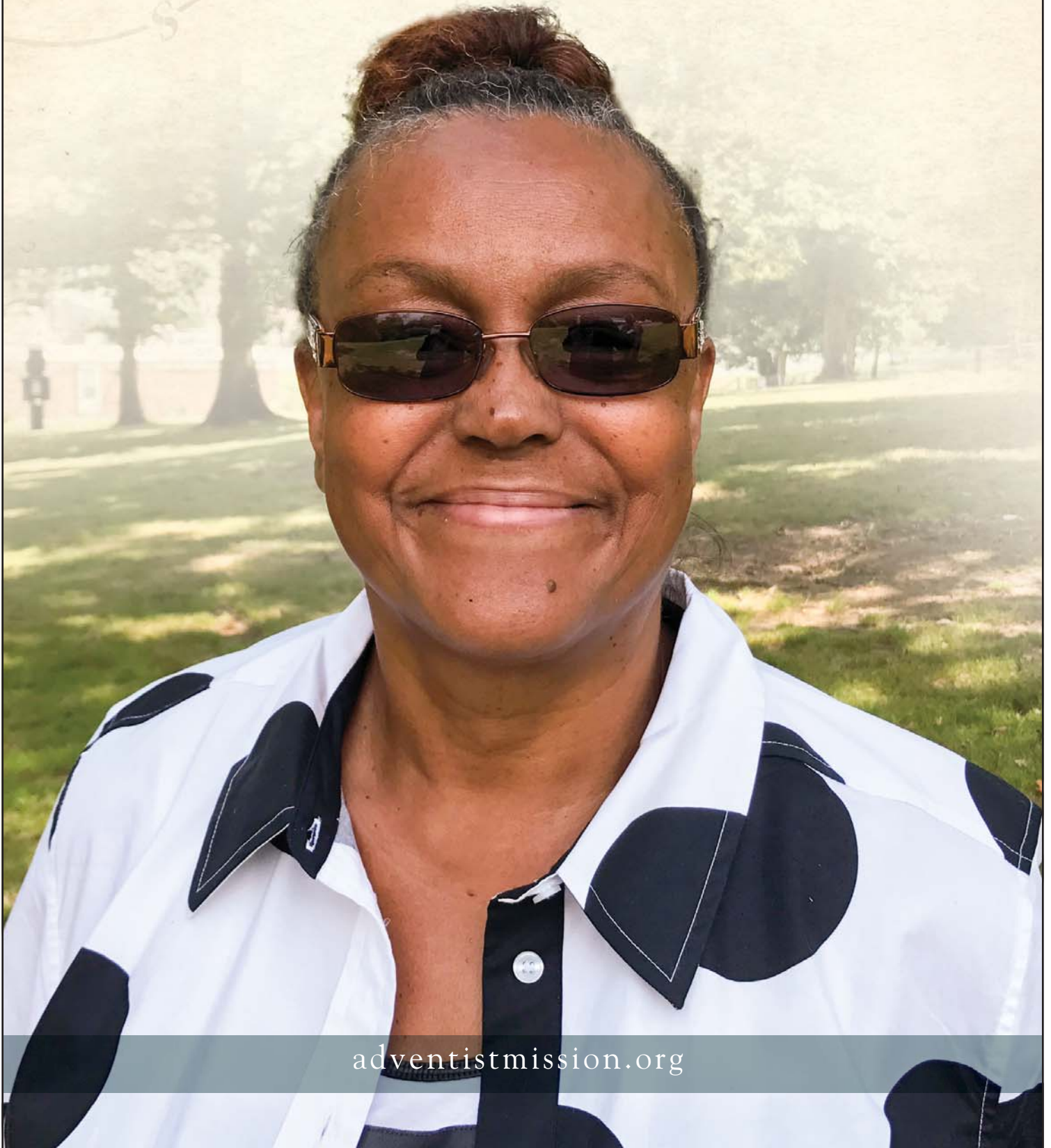

2018 • 2. KVARTAL

ADVENTIST
MISSION

Den Melleamamerikanske Division

adventistmission.org

DEN NORDAMERIKANSKE DIVISION

I dette kvartal sætter vi fokus på Den Nordamerikanske Division, som leder Syvendedags Adventistkirkens arbejde i USA, Canada, de franske øer St. Pierre og Miquelon, det britiske territorium Bermuda samt de amerikanske stillehavsøer Guam, Wake Island, de nordlige Marianaøer samt tre lande, der har et frivilligt forbund med USA: Palau, Marshalløerne og Micronesiens føderale stater.

Der bor 360 millioner mennesker i denne divisions område, og 1,2 millioner er adventister. Det betyder en adventist pr. 300 indbyggere.

Dette kvartals projekter finder vi i den amerikanske delstat Arizona, i den canadiske provins Alberta og på Ebeye-øen i Marshalløerne. De har alle én ting fælles, nemlig at forbedre Adventistkirkens skoler.

I Arizona vil midler blive brugt til at opføre en ny sportshal og et nyt cafeteria – et Nyt Liv Center – ved Holbrook SDA Indianerskole. Skolen er 72 år gammel, og den nuværende gymnastiksal er ved at falde fra hinanden. Gulvet er ujævnt, og mange steder i loftet falder isolationsmateriale ud. En elev, der blev døbt på skolen, fortæller, at han er bekymret over, at en så faldefærdig bygning vil kaste et dårligt lys over hans tro blandt de mange indfødte amerikanske familier, som kommer til forskellige arrangementer i hallen.

I Alberta, Canada, vil Mamawi Atosketan Native School modtage støtte til at udvide dens undervisningsprogram, især for gymnasieeleverne. Skolen har i år flyttet sin lille, men voksende gruppe gymnasielever ud af de skurvogne, de holdt til i, og ind i den ny gymnasiebygning.

På Ebeye-øen vil Ebeye SDA skolen foretage kritiske forbedringer af deres treetagers skolebygning. Væggene smuldrer, fordi bygningen blev bygget af cement blandet med saltvand under en alvorlig tørke i 1987. Marshalløernes og Japans regeringer har givet store beløb til skolens fornyelse, og dette kvartals 13. sabbatsoffer vil hjælpe dem til at afslutte arbejdet.

Hvis du ønsker at gøre missionsberetningen mere levende i dette kvartal, kan du besøge vores Facebook side: [facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies). Hver uge bliver der lagt nye billeder ud, der passer til hver enkelt beretning. Du kan vise billederne via PowerPoint på din computer, mens beretningen læses.

MISSIONSPROJEKTER FOR 2. KVARTAL 2018

- Holbrook SDA Indian School, Arizona, USA
- Mamawi Atosketan Native School, Alberta, Canada
- Ebeye SDA School, Ebeye-øen, Marshalløerne

7. APRIL 2018

BØN FOR EN UARTIG DRENG

Lille Lomon havde ikke sin skoleuniform på første skoledag på Ebeye SDA-skolen på Marshalløerne.

Næste dag var den fem år gamle dreng iført de obligatoriske sorte bukser og grå skjorte. Men han havde meget svært ved at sidde stille og lytte til læreren, Elisa Albertsen, en ung studentermisionær fra Alaska. Han ville meget hellere lege ude på gaden med sine venner, som endnu ikke gik i skole.

Lomon begyndte at nive og skubbe de andre børn. Elisa var nødt til at gribe ind, så hun satte ham for sig selv, væk fra de andre børn, så han kunne falde til ro. Men Lomon nægtede at falde til ro. I stedet begyndte han at tude som en ulv. "Oooooo!" hyldede han. "Oo-oo-ooooo!"

Elisa sendte Lomon til skolelederen, men hans opførsel ændrede sig ikke. Det gjorde det ikke lettere, at mange af de andre 19 børn i 0. klasse havde svært ved at tilpasse sig skolegangen. De bed og kradsede både hinanden og læreren. En dag løb alle 20 børn hen til vinduet og håbede, at de kunne springe ud og flygte ud på gaden. På en eller anden måde var Elisa i stand til at standse dem.

Elisa talte med Lomons tante. Hun fandt ud af, at drengens unge mor og far, som var alkoholikere, boede på den anden ø i Stillehavet, så Lomon boede hos sin onkel og tante på Ebeye. Ebeye er en lille ø på kun 0,323 km² og med kun 12.000 indbyggere.

Elisa følte stor medlidenhed med Lomon. "Han havde det ikke let derhjemme, og det var første gang, han var i skole," fortæller hun. "Jeg indså, at han havde brug for meget kærlighed og opmærksomhed."

Så begyndte Elisa at lægge mærke til, at Lomon kom i skole med blå mærker på kroppen. Hans fætter kom en dag i skole med et blåt øje. Elisa indså, at der var noget galt i deres hjem, og hun talte med skolens leder om det. Men der var ikke meget, de kunne gøre i en kultur, hvor både børn og voksne ofte tilskriver blå mærker og sår uheld, og hvor der ikke findes noget offentligt børneværn.

Elisa besluttede sig for ikke at fortælle Lomons familie om hans dårlige opførsel og i stedet bede for ham.

Hun fortæller: "En dag kom jeg grædende hjem og bad til Gud. "Hvad skal jeg gøre med ham?" bad jeg. "Jeg vil så gerne, at dette første skoleår må blive godt for ham."

Hun følte, at der foregik en åndelig kamp i klasseværelset, selv om børnene kun gik i 0. klasse.

"Det er på dette tidspunkt i deres liv, at de begynder at lære gode og dårlige vaner," siger hun. "Satan forsøger at få kontrol over børnene i en ung alder, så han kan ødelægge deres forhold til Jesus."

Elisa bad hver eneste dag – ikke kun for Lomon og hendes problemer i klasseværelset, men også for hver eneste elev, for elevernes familier og om, at Gud måtte fylde klasseværelset med en atmosfære af kærlighed. Hun bad for hver elev og elevens familiemedlemmer og nævnte dem ved navn hver morgen og hver aften.

"Jeg var besluttet på, at der skulle ske en forandring i klasseværelset," siger Elisa.

Hun begyndte at give Lomon eftersidning som straf, når han var ulydig, og hver gang bad hun sammen med

Elisa Albertsen

ham. Lomon vidste ikke, hvordan han skulle bede, så hun lærte ham det.

"Kære himmelske far," gentog drengen efter hende. "Tak for denne dag. Tak fordi jeg har noget at spise. Jeg er ked af, at jeg forstyrrede klassen i dag og var ond mod mine klassekammerater. Tilgiv mig og hjælp mig til at blive bedre til at høre efter og til at være venligere i morgen."

En dag, mens Elisa og Lomon bad, sagde drengen: "Frøken Elisa, må jeg godt stille alle stolene på plads?" For første gang ønskede han at hjælpe sin lærer!

Inden for to uger begyndte Elisa at se en forskel i klasseværelset.

Lomon begyndte at rydde op, når de andre elever havde svinet til. Han forsøgte at standse skænderier blandt de andre ved at stille sig mellem dem og bede dem om at give hinanden et kram.

De andre børn begyndte også at opføre sig venligere. De lærte at sige "undskyld", og "tilgiv mig". De, som var blevet forurettet, lærte at sige "jeg tilgiver dig" og give et kram. Guds kærlighed begyndte at fylde klasseværelset, fortæller Elisa.

Det er ikke meningen, at en lærer skal have yndlingselever; men Elisa siger, at hun kom til at holde ekstra meget af Lomon. "Han var bare et såret barn, som ønskede at blive elsket, og som havde brug for at være i stabile omgivelser."

En del af dette kvartals 13. sabbatsoffer vil hjælpe Ebeye SDA skolen til at foretage kritisk nødvendige reparationer på deres klasseværelser, så de kan blive ved med at undervise børn som Lomon om vores kærlige himmelske far. Tak for jeres støtte til missionen.

FAKTA OM MARSHALLØERNE

- Marshalløerne er en ø-nation i det centrale Stillehav. Den ligger midtvejs mellem Hawaii og Australien.
- Marshalløerne har to officielle sprog, marshallsk og engelsk.
- De to største religiøse grupper på Marshalløerne er United Church of Christ (51 %) og Assemblies of God (24,2 %). Adventisterne udgør 1 % af befolkningen.
- Marshalløerne tilhører Guam-Mikronesiens SDA Union.
- Guam-Mikronesiens Unionen har 5.565 medlemmer fordelt på 22 menigheder og 15 grupper.

14. APRIL 2018

EN DANSESAL BLIVER EN SKOLE*Dagens beretning fortælles af Nojab Lemari. Hun er 66 år.*

Der fandtes ingen syvendedags adventister på Ebeye-øen, da Adventistkirken i 1980 underskrev en kontrakt med den amerikanske regering om at drive øens eneste hospital. Ebeye-øen er en lille bitte ø i Stillehavet med kun 12.000 indbyggere. På det tidspunkt var øen en del af Micronesien, et af USAs territorier. Jeg arbejdede som sygeplejerske på hospitalet. Min mand, Rellong, var Ebeyes politimester, og vi havde en vis indflydelse på øen som vigtige jordbesiddere af stammeejendom.

Adventistkirken, der drev hospitalet i fire år, indkaldte et team af dygtige administratorer, læger og sygeplejersker. Den nye oversygeplejerske, Jerry Whitland, inviterede min mand og mig til at få bibelstudier. Det gik vi med til, og han begyndte at komme hjem til os hver aften.

Omtrent på den tid ankom min fætter Tommy Kilma, som er adventistpræst, og to menighedsledere fra Guam til øen og bad min mand om tilladelse til at åbne en adventistkirke og en skole. Min mand talte med de andre stammehøvdinge og fik deres samtykke til at omdanne en af sine bygninger til skole. Bygningen var en dansesal og bingohal, og jo mere min mand og jeg studerede Bibelen, des mere utilpas følte vi os over den del af vores forretningsvirksomhed.

I efteråret 1980 åbnede en børneskole i bygningen, og min ældste søn blev en af de første til at komme i 0. klasse. Indtil menigheden kunne begynde at mødes i skolen, åbnede vi vores hjem til gudstjeneste hver sabbat.

Vi blev ved med at studere Bibelen i vores hjem i tre år. Nogle gange ledte oversygeplejersken studiet, andre gange var det hospitalets administrator eller en anden adventist med tilknytning til hospitalet, der gjorde det.

Jeg gennemgik en stor kamp. Jeg var opdraget i et strengt søndagsholdende hjem, og min far, som var menighedstjener i sin kirke, var også leder for menigheden på øen Namu, hver gang pastoren ikke var til stede. Men min mand og jeg indså, at vi i vores bibelstudier blev undervist i sandheden fra Bibelen, og vi blev døbt i 1983. Vi var de første adventister på Ebeye.

Min far syntes ikke om min nye tro. Ca. et år efter, at jeg blev døbt, besøgte jeg min fødeø. Jeg var ved at vaske tøj, da min far en søndag kom hjem fra kirke. "Hvad er der i vejen med dig?" spurgte han. "Du omgås hvide mennesker nu og bryder budene ved at arbejde om søndagen."

Jeg åbnede min Bibel og viste ham to tekster fra beretningen om Jesu korsfæstelse. I Matt 28,1 læste jeg: "Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven." Dernæst læste jeg fra Luk 23,54: "Det var forberedelsesdagen, lige før sabbatten begyndte."

Efter det, sagde min far aldrig et ord om, at jeg holdt sabbat om lørdagen. Selv om han aldrig ændrede sin tro, forstod han, at jeg havde fundet sabbattens Herre.

På Ebeye voksede skolen hurtigt, og de første studentermissionærer ankom fra Walla Walla adventistuniversitet i staten Washington i USA.

Nojab Lemari

Marshalløerne, som Ebeye tilhører, fik uafhængighed i 1986, og det følgende år flyttede skolen til en større bygning, en lagerbygning, som min familie ejede. I den nye bygning kunne skolen udvide sit pensum, så den kunne tilbyde undervisning fra 0. til og med 12. klasse. Min søn fuldførte alle 12 år på skolen og rejste derefter til Southwestern Adventist University i Texas.

Folk lægger mærke til, at jeg altid smiler, og de spørger mig hvorfor. Jeg har haft forskellige vanskeligheder; men hver gang der er en forhindring, åbner Gud en vej for mig.

I 1987 blev min mand fløjet med ambulancefly til Hawaii for akut at få fjernet en byld i lungerne. Lægerne var ikke sikre på, om han ville overleve. Vi bad, og min mand kunne forlade hospitalet efter kun fem dage! Han var helt rask. Jeg takker Gud for, at hans liv blev reddet. Han døde 30 år senere i en alder af 67 år.

Nogle få år efter min mands akutte indlæggelse stod vi over for en anden krise. Min yngste bror, som er menighedsforstander på Ebeye, fik en søn. Drengens hoved blev større og større, og vi fik i hast bragt ham til hospitalet. Lægerne sagde, at han havde vand i hovedet, og man var nødt til at flyve ham til hospitalet på Hawaii.

Da flyet landede på Hawaii kl. 3 om natten, sagde jeg: "Lad os bede, før vi tager til hospitalet." Vi bad sammen i flyet. Vi bad igen, mens vi ventede på, at lægen skulle undersøge ham på hospitalet. Da lægen havde undersøgt ham, kunne han ikke finde nogen væske i drengens hoved. Hans hoved havde igen normal størrelse. Han var blevet helbredt!

Jeg tror på bønnens kraft. Jeg smiler på grund af Gud. Jeg overgiver alt til ham, og jeg tror, at han vil sørge for alt.

En del af dette kvartals 13. sabbatsoffer vil blive brugt til at udføre kritiske reparationer på den gamle skolebygning, som Nojab og hendes mand gav til kirken i 1987.

FAKTA OM MARSHALLØERNE

- Marshalløerne indbefatter Ratak ("Solopgang") og Ralik ("Solnedgang"), to parallelle koralkæder bestående af 26 koraltoller med tusindvis af holme og hundredevis af små øer, der ligger meget lavt.
- Gennemsnitshøjden over havet for hele landet er kun 2,1 meter.
- På grund af sin lave beliggenhed trues Marshalløerne af de eventuelle følger af havets stigende højde. Landet er det mest udsatte i verden på grund af oversvømmelser forbundet med klimaændringer.

21. APRIL 2018

EN NIENDEKLASSE ELEVS PÅVIRKNING

Kamlitha hørte første gang om den syvende dag som sabbat fra sin teenage søn Fredrick, som hun havde sendt til syvendedags adventisternes missionskole på en fjerntliggende stillehavso tilhørende Marshalløerne.

Kamlitha, som var mor til otte børn, var fast besluttet på ikke at forlade sin søndagskirke. Mange mennesker fra andre kirkesamfund havde inviteret hende til bibelstudier og besøg i deres kirker, men hun havde afvist dem alle.

Kamlitha fortalte sin søn, at hun ikke ville ændre mening, bare fordi han var så begejstret for sin niendeklasses bibeltimer, og hun skulle i hvert fald ikke tilslutte sig en kirke, der tilbød på den forkerte dag.

"Læs selv i Bibelen, så vil du opdage, at det, jeg siger, er rigtigt," svarede Fredrick.

Kamlitha havde valgt Ebeye syvendedags adventistskole til sit ældste barn, fordi hun ønskede, at han skulle have en kristen uddannelse, og skolen lå i nærheden af deres hjem. Den havde også ry for at have studentermissionærer som lærere, der var bedre til at undervise i engelsk end det, de andre skoler kunne tilbyde.

Fredrick blev ved med at dele bibelske sandheder og udenadsværk med sin mor. Han holdt især af at gentage Matt 6,33, hvor der står: "Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift."

Han forsvarede også Ellen White, som havde været med til at stifte Adventistkirken. "Jeg forstår ikke, hvorfor nogen har så meget imod Ellen White," sagde han. "Alt det, hun har skrevet, peger hen til Bibelen."

Kamlitha var imponeret over sin søns overbevisning og bibelkundskab. Hun modstod hans opfordringer og afviste hans mange invitationer til at besøge adventistkirken. Men hun modsatte sig ikke Fredricks beslutning om at blive døbt. For sig selv bad hun hele tiden om, at Gud måtte vise hende, om hun kom i den rette kirke, og hvis det ikke var tilfældet, så måtte han vise hende, hvilken kirke, der var den rette, som forkyndte Bibelens sandhed.

Så blev øen ramt af tørke. Deres lille ferskvandsreserve tørrede ind. Ebeye er en lille ø på kun 58 tønder land og kun 12.000 indbyggere, hvoraf halvdelen er under 18 år. Kamlitha sluttede sig til de andre indbyggere på deres daglige tur hen til havnen for at hente vand, der blev fragtet med færge fra en nærliggende amerikansk militærbase, som er øens største arbejdsgiver.

Mens de stod i kø for at få vand, mødte Kamlitha en studentermissionær fra Storbritannien, som hed Andrea. Hun underviste i skolen. De to kvinder traf hinanden tre dage i træk, og den tredje dag spurgte Andrea, om Kamlitha ville studere Bibelen sammen med hende. Kamlitha havde aldrig før gået med til bibelstudier, men denne gang samtykkede hun. Andrea kom hjem til hende hver dag den følgende uge.

"Mens hun fortalte Guds ord for mig, blev jeg rørt og ønskede at blive døbt," fortæller Kamlitha. "Det var helt fantastisk. Hver eneste kirke på Ebeye havde sagt, at jeg skulle komme til deres kirke; men jeg havde ikke villet. Og så blev jeg adventist."

Fredrick var overlykkelig!

Kamlitha og Harold Bulles

Efter sin dåb blev Kamlitha inviteret til at arbejde som støttelærer i skolen og være med i skolens bestyrelse.

Hun begyndte at tilbringe timer på knæ i bøn for sin mand Harold.

I to år bad hun for Haralds frelse. Han var kæderyger og drak meget hver aften, når han kom hjem fra sit arbejde på den amerikanske militærbase.

Harold gik med til at studere Bibelen sammen med en adventistpræst, Tommy Kilma, og han gav sit hjerte til Jesus. Kamlitha og Harold endte med at sende alle deres otte børn til adventistskolen, og fire af dem blev døbt. To af deres børnebørn gik også i skole der.

Harold, som nu er 60, arbejder stadigvæk på militærbasen, og han er en af forstanderne i Ebeye Syvendedags Adventistkirke, som mødes i skolens gymnastiksal. Der er ca. 60, der samles til gudstjeneste hver sabbat.

"Gud er god," siger Harold. "Han bryder sig om os, og han hjælper os. Uanset, hvad der sker, er han altid nær og hjælper os."

Kamlitha, som nu er 62, arbejder for tiden som lærer i marshallssprog på adventistskolen, og hun giver bibelstudier til venner og naboer på Ebeye. Fem mennesker er blevet døbt som et resultat af hendes vidnesbyrd.

Kamlitha er ved at lægge planer om at vende tilbage til sin fødeø Maloela-atollen for at plante en menighed. Der bor ingen adventister blandt de 150 indbyggere på den ø, og med støtte fra de regionale ledere i kirken har hun planer om at forkynde Jesu genkomst for dem, der bor der.

Mange menneskers liv er blevet forandret på Marshalløerne, fordi Fredrick gik på syvendedags adventisternes skole i 2003. "Jeg takker Gud, for at han vælger os og arbejder gennem os på mirakuløs måde," siger Kamlitha.

En del af dette kvartals 13. sabbatsoffer vil hjælpe Ebeye SDA skolen til at foretage hårdt tiltrængte reparationer på deres klasseværelser. Tak for jeres missionsgaver, som vil hjælpe flere børn – og deres forældre – til at lære om Jesus.

FOKUS PÅ MARSHALLØERNE

- Havet omkring Marshalløerne er hjemsted for mere end 1000 forskellige fiskearter og 250 koralarter. Det regnes for et af verdens bedste dykkerområder.
- I oktober 2011 oprettede regeringen verdens største fredede hajområde. Det dækker et område på næsten 2 millioner km² hav.
- Der findes mindst 22 haj-arter i havet omkring Marshalløerne.

28. APRIL 2018

EN MEXIKANER OPGIVER ALT

Dagens beretning fortælles af Nerly Macias Figueroa. Hun er 32 år.

Inspireret af at læse missionsberetninger besluttede jeg som syttenårig at forlade mit hjem i den mexicanske delstat Chiapas og en dag blive missionær.

Da jeg var færdig med min universitetsuddannelse, huskede jeg stadig min drøm om at blive missionær; men jeg havde ingen penge. En aften på vej hjem bad jeg: "Kære Gud, jeg vil så gerne være missionær og tjene dig; men jeg kan ikke købe en flybillet, og min familie har ikke råd til at hjælpe mig. Hvis du vil, at jeg skal være missionær, må du hjælpe mig med at finde arbejde, så vil jeg tage af sted."

To dage senere fik jeg en opringning fra adventisthospitalet i den sydøstlige delstat Tabasco i Mexico. "Vi har et job til dig," sagde manden. "Kan du komme til jobsamtale?"

Hospitalet ansatte mig som ledende diætist med ansvar for planlægning af alle måltider. Det var et helt fantastisk bønnenvar, og jeg tænkte: "Dette arbejde vil give mig mulighed for at spare op til at rejse ud som missionær."

Et år senere udfyldte jeg en ansøgning på Adventist Volunteer Service's webside. Rektor på Ebeye adventistskole på Marshalløerne accepterede min ansøgning.

"Gud, hjælp mig til at kunne rejse til Ebeye," bad jeg.

Tre dage inden jeg skulle købe billet, døde min onkel. Han havde adskillige økonomiske udeståender, og min familie havde ikke råd til at betale, så jeg betalte af min opsparing. Jeg måtte ringe til rektor på Ebeye og forklare, at jeg ikke havde penge nok til at komme. Han var meget forstående.

Samme aften bad jeg: "Gud, hvis du gav mig drømmen om at være missionær, hvorfor kan jeg så ikke komme af sted? Jeg arbejder for dig på hospitalet; men jeg vil gerne rejse til udlandet."

Der gik et år, og jeg satte min missionsdrøm til side. Jeg havde et godt arbejde og fik en god løn. En aften, mens jeg lå i sengen og lagde planer om at købe en bil og et hus, kom jeg i tanker om Ebeye. I en hel uge tænkte jeg på øen. Jeg huskede mit løfte til Gud om at blive missionær, men jeg forhandlede med ham og sagde: "Jeg arbejder på et adventisthospital, hvor jeg udfører et arbejde for dig. Hvorfor skulle jeg forlade mit arbejde her og tage til et andet land?"

Mens jeg lyttede efter et svar, var det eneste, jeg kunne tænke: "Ebeye, Ebeye, Ebeye." Så jeg bad: "Hvis det er din vilje, at jeg skal rejse til Ebeye, må du give mig et amerikansk visum."

Den billigste måde at rejse fra Mexico til Ebeye er via Los Angeles i Californien og dernæst til Hawaii. For at kunne det kræves der visum til USA. Andre muligheder ville sende mig hele vejen rundt om jorden og koste alt for meget. Men det er ikke let at få amerikansk visum i Mexico.

Jeg ringede til rektor på Ebeye og bad ham skrive et brev, jeg kunne tage med til den amerikanske ambassade. Kort tid før min samtale på ambassaden, sagde jeg til Gud: "Gud, jeg har egentlig ikke lyst til at rejse ud som mis-

Nerly Macias Figueroa

nær nu; for jeg har et godt liv. Tidligere havde jeg lyst til at tage ud, men ikke nu. Så vær så venlig ikke at give mig visum."

På ambassaden blev jeg spurgt om, hvorfor jeg ønskede visum.

"Fordi jeg skal rejse ud som missionær på Ebeye på Marshalløerne," svarede jeg.

Den ansatte kiggede på sin computerskærm. Han bad ikke om brevet fra skolens rektor, og han spurgte heller ikke om oplysninger om min bankbeholdning. Han så kun på sin skærm.

"OK," sagde han endelig. "Du vil modtage dit visum om en måned."

Med de ord indså jeg, at Gud åbnede en dør for mig til at rejse ud, og jeg var nødt til at holde mit løfte til ham. Så jeg opgav alt – mit arbejde og mit liv i Mexico. Jeg sagde farvel til min familie og flyttede til en ø med 12.000 mennesker, som bor på en 58 tønder land stor ø midt i Stillehavet.

Efter et år på Ebeye fortryder jeg ikke. Da jeg begyndte at undervise i femte klasse, var det kun en af eleverne i klassen, der kom fra et adventisthjem. Med hjælp fra en ven på Hawaii gav jeg bibler til alle mine elever til jul. Fem af mine elever er blevet døbt i løbet af skoleåret.

Jeg bliver ofte spurgt: "Hvorfor rejste du fra dit gode arbejde i Mexico? Her har du jo ingenting."

Mit svar er: "Jeg har alt. Jeg er lykkelig her, og jeg ved, at Gud har en plan."

Det, der overrasker mig, er, at jeg i fire år forsøgte at komme til Ebeye, men at jeg først ankom i 2016. Jeg tror, det skyldes, at Gud havde en plan. Jeg ved ikke, hvad planen går ud på; men jeg ved, at han har en, og på det rigtige tidspunkt vil han åbenbare den for mig.

Raian G. Villacruel, rektor på Ebeye adventistskole, er ikke i tvivl om, hvorfor Nerly kom, da hun gjorde. 25% af hendes elever blev døbt sidste skoleår.

En del af dette kvartals 13. sabbatsoffer vil hjælpe skolen med at foretage hårdt tiltrængte reparationer på de faldefærdige klasseværelser. Tak for jeres missionsgaver.

FAKTA OM MARSHALLØERNE

- Et meget vigtigt ord på marhallsk er "yokwe", som ligner det hawaiiske "aloha". Det betyder både goddag, farvel og kærlighed.
- Der er tre adventistskoler på Marshalløerne, en børneskole, en fra 0. til 12. klasse på Majuro, og en fra 0. til 12. klasse på den næststørste ø Ebeye.
- Den første adventistskole på Marshalløerne blev oprettet i 1968 på Majuro.

5. MAJ 2018

DRAGET TIL JESUS

Daniel Guiboshe, den nye skolepræst, følte sig som en fremmed, da han ankom en måned efter skoleårets begyndelse på Mamawi Atosketan Native School i Alberta, Canada. De indfødte elever og syvendedags adventistlærerne kendte allerede hinanden. Men en 11 år gammel pige, som hed Jojo Ulv, gjorde sig umage for, at Daniel følte sig velkommen.

"I frikvartererne plejede hun altid være i nærheden af mig," fortæller Daniel. "Hun nærmest klyngede sig til mig. Jeg kunne aldrig finde ud af, hvorfor hun gjorde det; men det skete meget ofte."

I skolegården talte skolepræsten og den lille pige sammen om lektier og venner. I klasseværelset lærte Daniel Jojo og hendes klassekammerater om Jesus og frelsesplanen. Mange af eleverne hører om Jesus for første gang på adventisternes missionsskole.

En dag overraskede Jojo Daniel med en tegning af en sød rød bille. "Du er den sejeste præst!", skrev hun på bagsiden af tegningen. "Du er meget sød mod mig," tilføjede hun, dog med en del grammatiske fejl.

Flere uger senere fik Daniel en opringning fra skolens rektor. Jojo var død i weekenden. Hun havde leget med helium til en fødselsdagsfest, hvor de morede sig med at få sjove stemmer. Hun havde klaget over svimmelhed, var gået i seng og vågnede ikke igen.

"Jeg var rystet," fortæller Daniel. "Jeg kunne slet ikke fatte det. Jeg tænkte over den tid, jeg havde tilbragt sammen med hende, og tænkte: "Hvorfor? Hvorfor nu? Hvorfor skulle hun dø så ung?" Jeg ved stadigvæk ikke hvorfor. Det er en af de ting, vi bliver nødt til at vente med at få besvaret, til Jesus kommer igen."

Både lærere og elever sørgede, og skolen holdt lukket en dag. Jojos familie arrangerede en tredages begravelse i en stor hal i reservatet. Folk kom alle vegne fra for at spise, tale, trøste hinanden og vise deres respekt ved Jojos kiste. Lærere og elever deltog i begravelsen, og lærerne forberedte mad i skolens køkken, som de tog med til hallen hver dag.

"Vores tilstedeværelse ved begravelsen betyder meget for familien," siger Daniel. "Man behøver ikke engang at sige noget. Det, at du er der, fortæller familien, at du bryder dig om dem, og at du holdt af Jojo."

Han fortæller, at lærere og elever blev knyttet sammen som en familie og genspejlede skolens navn, Mamawi Atosketan, som på cree-indianernes sprog betyder "Vi arbejder sammen."

Daniel Guiboshe

I dag hænger Jojos tegning i Daniels kontor. Det er det første billede, han fik fra en af skolens elever.

"Hun fik mig til at føle mig hjemme, da jeg ankom," siger Daniel.

"Jeg ønsker at huske hende og det, hun gjorde for mig. Hun viste mig, at det ikke handler om mig selv. Det handler om, hvad vi kan gøre for andre."

Når Daniel taler til børnene, taler han om, hvad Jesus har gjort for dem, og hvad de kan gøre for andre. Han fortæller dem om sine egne erfaringer med Jesus. Hans store mål er at løfte Jesus op og så lade Helligånden gøre resten.

"Det er ligesom det, Jesus sagde: "Når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig," siger Daniel. "Jeg opløfter Jesus, så børnene vil blive draget til ham."

En del af dette kvartals 13. sabbatsoffer vil hjælpe Mamawi Atosketan Native School til at udvide deres program, så de kan lære flere børn om Jesus. Tak for jeres gave.

FAKTA OM CANADA

- Canada er det næststørste land i verden, kun overgået af Rusland.
- Canada har verdens længste kyst – 202.050 km. Hvis du går langs Canadas kyst med en hastighed på 20 km pr. dag, vil det tage dig 33 år at fuldføre.
- Grænsen mellem USA og Canada er den længste grænse i verden mellem to lande.
- Canada siges at være den latiniserede form for ordet "landsby" på et irokesisk sprog fra St. Laurensdalen, som ikke længere blev talt efter år 1600. De fleste eksisterende irokesiske sprog har et lignende ord, som fx kana:ta, som betyder "by" på Mohawk.

12. MAJ 2018

AT SKABE FORBINDELSER

Dagens beretning fortælles af Darlene Thiessen. Hun er 45 år.

Adrius, en otte år gammel dreng, døde i løbet af det første år, jeg underviste på Mamawi Atosketan Native School, en syvendedags adventist missionskole for de oprindelige indbygges børn i provinsen Alberta i Canada.

Adrius havde kæmpet med alkoholmisbrug, og han var fuld, da en bil ramte ham, mens han gik hjem en sen aften. Det var frygteligt næste morgen at få at vide, at skolen holdt lukket, fordi en elev var død.

En anden elev døde i løbet af mit andet år som lærer på skolen. Francis Buffalo var en kæmpestor elev, men havde en blid og venlig personlighed. Han stod og talte sammen med nogle venner ved siden af en parkeret bil, da føreren af en forbigående bil mistede kontrollen og kørte lige ind i Francis.

De to dødsfald havde enorm stor indvirkning på mig. Jeg forsøgte at holde tårerne tilbage ved drengenes begravelser. Som lærer følte jeg mig nært knyttet til drengene og var bange for, at mine tårer ikke ville standse, hvis jeg begyndte at græde. Det gjorde ondt i hele mig, og jeg følte det, som om jeg skulle gå i stykker.

Mit sind var fyldt med spørgsmål efter begravelserne. Jeg spekulerede på, hvilken indflydelse jeg havde haft på drengene. Havde de set Guds kærlighed gennem skolens arbejde? Havde vi givet dem nok til, at de måske i deres sidste øjeblik råbte til Gud?

De to drenges alt for tidlige død minder mig hver dag om, at jeg ønsker at bringe elever til Jesus. Jeg ønsker, at børnene skal få et forhold til Jesus, som vil forvandle deres liv. Som lærer ser jeg ikke altid resultater med det samme; men jeg ser af og til glimt, der fylder mig med håb.

Da jeg en gang tog med ADRA på en missionstur for at bygge et børnehjem i Mozambique, fortalte jeg mine elever i tredje klasse, hvor jeg skulle hen, og hvad jeg skulle gøre. Jeg fortalte dem, hvor meget jeg glædede mig. Jeg forberedte dem også på, at de skulle have en vikar.

Men en lille pige, Tiandra, troede, at jeg havde forladt klassen og ikke kom tilbage. Hun begyndte at opføre sig dårligt og endte på rektors kontor. Da rektor spurgte hende, hvorfor hun opførte sig så dårligt, udbrød hun med en meget påtaget stemme: "Har du aldrig hørt om adskillelsesneurose?"

Rektor var nødt til at gå ud af sit kontor for at le. Det lød så kært, når lille Tiandra brugte voksent sprog.

Men Tiandra havde ret i sin diagnose. Hun opførte sig dårligt, fordi hun troede, at jeg havde forladt hende. Vi var knyttet til hinanden, og hun glædede sig så meget til at være sammen med mig, at hun følte sig svigtet, når jeg ikke var der.

Da jeg vendte tilbage til Canada, tilbragte jeg et par dage med at komme mig over mit jet lag. Rektor ringede til mig og sagde: "Jeg har nogen her, som har brug for at tale med dig." Hun rakte telefonen til Tiandra.

Darlene Thiessen

"Hallo? Hvornår kommer du tilbage?" spurgte Tiandra.

"I morgen," svarede jeg.

"OK," sagde Tiandra.

Og det var det hele.

Alt var i orden. Vores forbindelse var genoprettet.

Alle lærere er knyttet til deres elever. Det gør stor forskel for eleverne at gå i vores skole og være sammen med os hver dag.

Sidste år blev eleverne i tredje klasse helt stille, da jeg fortalte dem om, at Jesus døde på korset. Man kunne se et udtryk af ærefrygt i deres ansigter over, at nogen elskede dem så højt.

"Gud elsker jer så højt, at han var villig til at give sin søns liv," sagde jeg.

En lille drengs ansigt blev fyldt med forundring. "Er det rigtigt? Gjorde han det for mig?"

Som lærer har vi mange sådanne små øjeblikke, hvor vi kan vise eleverne Guds kærlighed. Jeg ønsker at lede dem til Jesus.

En del af dette kvartals 13. sabbatsoffer vil hjælpe Mamawi Atosketan Native School til at udvide deres program, så de kan lære flere børn om Jesus. Tak for jeres gave.

FAKTA OM CANADA

- Den nordamerikanske bæver er Canadas nationaldyr.
- Den canadiske provins Alberta har været fri for rotter i over 50 år.
- En bjørneunge, som hed Winnipeg, blev eksporteret fra Canada til London Zoologiske have i 1915. En lille dreng, der hed Christopher Robin Milne elskede at besøge bjørneungen Winnie. Hans kærlighed til bjørneungen inspirerede de historier, som hans far, A.A. Milne skrev om Winnie-the-Pooh (Peter Plys).
- Canada har rekorden for flest guldmedaljer vundet ved et Vinter-OL, da de fik 14 guldmedaljer i 2010 i Vancouver.
- Is-hotellet i Quebec bygges hvert år af 400 tons is og 12.000 tons sne. Hver sommer smelter det, men det bliver bygget op igen hver vinter.

19. MAJ 2018

SAMTALE MED DE DØDE

Gymnasielærer Kim Harrington lyttede, mens 17 år gamle Shelly beskrev sin samtale med sin bedstefar den foregående aften. Shelly og hendes bedstefar havde diskuteret hendes fremtid, mens de sad på verandaen uden for deres hus i de oprindelige indbyggeres reservat i Alberta, Canada.

På et tidspunkt nævnte Shelly, at hendes bedstefar havde været død i adskillige år. "Da det gik op for mig, at han var død, rejste hårene sig i nakken på mig," fortæller Kim. "Jeg følte, at hun havde været i forbindelse med en ond ånd."

Kim er fysik- og matematiklærer på Mamawi Atosketan Native School, en adventistskole for de oprindelige indbyggeres børn i provinsen Alberta i Canada. Mange af de 200 elever kommer fra familier, der vedligeholder en traditionel spiritualistisk religion, og det er første gang, de hører om Jesus, når de kommer i adventisternes skole.

Shelly talte mange gange med sin lærer om ånder. Efter et møde fortalte hun, at hun havde set en kentaur, en skikkelse, der er halvt mand, halvt hest, springe fra hus til hus i reservatet. Hun fortalte også, at hun hørte sine forfædres tale fra et træ i haven uden for deres hus.

"Hun sad der lige så stille og hørte stemmer, som hun troede var hendes forfædre," fortæller Kim. Hun havde haft mindst to samtaler med et åndesyn, der lignede hendes bedstefar.

"På verandaen havde de en samtale om, hvad hun ønskede at gøre i livet," siger Kim. "Ånden sagde ikke noget negativt til hende såsom at springe i søen. De talte bare stille og roligt sammen, og Shelly syntes, det var hyggeligt. Hun kunne lide at tale med sin bedstefar."

Det gjorde Kim urolig at høre om samtalen. Hun bad stille til Gud om at give hende de rette ord. Så begyndte hun at stille spørgsmål.

"Du har studeret adventisternes tro," begyndte hun. "Sig mig, hvad tror du, at ånden var? Var det virkelig din bedstefar? Hvem sendte ånden?"

Shelly kendte til Bibelens lære om, at de døde sover og ikke ved noget. Til sidst svarede hun: "Du har ret, fru Harrington. Jeg forstår, hvad du prøver at sige."

Kim bad sammen med pigen. "Hun var forvirret, for hun syntes, at det var en positiv oplevelse," sagde Kim. "Hun gik sin vej med mange spørgsmål at tænke over; men hun var glad for, at vi havde bedt sammen."

Efter den første bøn kom Shelly tilbage til Kim mange gange for at de skulle bede sammen, når hun havde problemer med sin familie eller en dårlig dag. Kim så noget positivt vokse frem fra deres diskussion.

"Samtalen om ånderne åbnede pludselig døren for et bønnefællesskab," fortæller Kim.

Shelly begyndte at tænke nøje over åndernes tilstedeværelse i hendes liv. Nogen tid senere fortalte hun Kim, at hun var blevet opsøgt af sin bedstemors ånd. Hun så ikke noget fysisk væsen; men hun hørte sin bedstemors stemme. Hun lyttede et minut eller to, for hun savnede sin

Kim Harrington

bedstemor og ønskede at tale med hende. Men så huskede hun sin samtale med Kim om, hvor ånderne kom fra.

Med fasthed sagde hun til stemmen: "Hvis du er en ond ånd, skal du forsvinde." Hun begyndte at synge sange om Jesus, som hun havde lært i skolen. Ånden forsvandt.

Kim beder om, at Shelly lærer at have tillid til Gud. "Jeg fortalte hende, at Gud altid har kontrol med hendes liv, uanset hvad der sker," fortæller hun. "Hun ønskede råd fra sin bedstefar og havde spørgsmål med hensyn til sin fremtid, så jeg mindede hende om, at Gud har en plan for hende, selv om hun ikke lige nu ved, hvad det er."

Kim læste løftet fra Jer 29,11 for hende. Gud siger: "Jeg ved, hvilke planer jeg har lagt for jer, siger Herren, planer om lykke, ikke om ulykke, om at give jer en fremtid og et håb."

Kim ønsker, at hendes elever skal være klar over, at de tilhører Gud og ikke en eller anden ånd. Hun har sat sedler på alle elevernes stole i klasseværelset, hvor der står: "Denne plads tilhører et Guds barn."

"Jeg vil, at børnene skal vide, at de er specielle, og at Gud elsker dem, uanset hvad der sker," siger hun.

En del af dette kvartals 13. sabbatsoffer vil hjælpe skolen til at udvide deres matematik- og fysikprogram, så flere elever kan komme til skolen og lære om Jesus.

Tak for jeres missionsgave.

FAKTA OM MISSIONEN I ALBERTA

- Alberta konference har 11.646 medlemmer fordelt på 67 menigheder.
- Syvendedags adventisternes lære blev introduceret i Alberta i maj 1895 af to litteraturevangelister, Thomas Astleford og George W. Sowler.
- Den første adventistpræst, der slog sig ned i Alberta, var Henry Block. Han ankom i oktober 1899 for at lede den tyske menighed i Leduc.
- Adventisterne blev udsat for forfølgelse i Alberta så tidligt som 1902 og 1903. J.L. Hamren i Wetaskiwin fik en bøde på \$2 for at arbejde på sin gård om søndagen, selv om loven, der forbød søndagsarbejde, ikke gjaldt for landmænd. Hamren appellerede sagen og blev frikendt. Senere blev Gebanus, en smed i Leduc, idømt en bøde på \$10,70 for at have sin smedje åben om søndagen.

26. MAJ 2018

ET MØDE PÅ TANKSTATIONEN

John Peña arbejdede på en tankstation i byen Mount Hope, West Virginia i USA. En aften blev de ramt af en teknisk fejl. Tidspunktet kunne ikke have været værre. Salget gik forrygende ved stationens 23 benzinpumper; men pludselig kunne man ikke bruge kreditkort – kun kontanter. Og som om det ikke var slemt nok, holdt tankstationens hæveautomat også op med at virke.

John og hans kvindelige kollega så til, mens en stor Cadillac kørte op til en af benzinstanderne og en meget velklædt herre fyldte tanken. Få minutter senere kom manden ind i forretningen.

"Det bliver 40 dollars, og du bliver nødt til at betale kontant," sagde John.

Manden blev irriteret. "Jeg har kun kreditkort," sagde han med en accent, som John ikke kunne placere.

John talte med sin chef, som foreslog, at kunden skulle efterlade sin bil på tankstationen, mens han skaffede kontanter. Men kunden svarede, at han ikke havde mulighed for at få fat på kontanter den aften.

John fornemmede, at kunden var et ærligt og godt menneske, så han sagde til ham: "Jeg betaler din benzin. Du kan efterlade dit kørekort, som du kan få igen, når du betaler mig tilbage."

Manden gav taknemmeligt John hånden. "Jeg kommer i morgen," lovede han.

Efter at manden var kørt, så Johns kollega på ham som om han havde mistet forstanden. "Du får garanteret ikke de penge tilbage," sagde hun.

"Jeg tror, at han kommer igen," sagde John.

Næste dag kom manden tilbage med de 40 dollars. "Er der noget, jeg kan hjælpe med?" spurgte han, da han rakte John pengene. John ønskede ingen belønning eller ekstra penge. "Nej, det er OK," sagde han. "Må Gud velsigne dig. Hav en god dag."

"Gud velsigne dig også," svarede manden.

Om aftenen delte John den specielle oplevelse med sin kone, Sharon. Men han glemte alt om det igen, da hans svigerfar, Jim, kom forbi for at tale om Bibelen. Jim var syvendedags adventist og havde i nogen tid inviteret John til at besøge kirken. Da han fandt ud af, at John ikke skulle arbejde den følgende lørdag, inviterede han igen sin svigersøn med i kirke.

John gav efter. "OK," sagde han. "Jeg tager med dig denne gang."

John var opvokset i et hjem i Cleveland, hvor man holdt søndagen hellig. Han havde et par gange været med sin kone i kirke. Hun var opvokset i et adventisthjem, men havde forladt menigheden. John havde aldrig besøgt den kirke i Beckley, West Virginia, hvor hans svigerfar kom.

Sabbats morgen sad John lidt kejtet ved siden af Jim, mens de ventede på, at gudstjenesten skulle begynde. Efter et par minutter så Jim præsten komme ind ad bagdøren i kirkesalen og sagde: "John, jeg vil gerne have, at du hilser på vores præst."

"Det er i orden," svarede John. "Jeg har nogle bibelske spørgsmål, jeg gerne vil stille ham."

John Peña

Mens præsten gik op gennem midtergangen, tænkte John: "Hvor kender jeg ham fra?"

Præsten gav Jim et håndtryk og så forundret på John. "Hvor kender jeg dig fra?" spurgte han.

De to stirrede et øjeblik på hinanden, så udbrød John: "Du er ham fyren fra tankstationen!"

"Nå ja," sagde præsten, "det var dig, der betalte for min benzin."

Efter gudstjenesten forklarede John og pastor Samuel Simuzoshya, som oprindeligt kommer fra Zambia, Jim, hvad der var sket på tankstationen ugen før. "For mig var det en velsignelse," fortalte John. "Jeg plejede at sige, at det var held, når noget godt skete; men dette var en velsignelse."

Mødet med adventistpræsten gjorde stort indtryk på John. Han begyndte at komme til gudstjeneste i Beckley hver sabbat, og senere i byen Spencer, som ligger tættere på hans hjem. Hans kone kom med, og hun blev døbt.

I 2015 fik kirken i Spencer tildelt noget af 13. sabbatsferien. Blandt projekterne det år var 35 evangeliske kampagner i West Virginia.

Kirken i Spencer, som har ca. 30 medlemmer, brugte sin del af pengene til at leje en stor offentlig sal i to uger, hvor de holdt evangeliske møder, ledet af en af forstanderne, William Lannacone. John hjalp menighedsmedlemmerne med at uddele litteratur og besøge interesserede i deres hjem; men han gik ikke frem for at bede om dåb ved kampagnens afslutning.

To dage, før to af mødedeltagerne skulle døbes, besøgte menighedens præst, Daniel Morikone, John i hans hjem for at spørge ham, hvad der holdt ham tilbage fra at give sit hjerte til Jesus.

"Jeg ser andre mennesker, som udviser Jesu karakter, og jeg ved ikke, om jeg er god nok," sagde John.

"Hvis du bliver ved med at se på andre og ikke på Kristus, bliver du aldrig døbt," svarede præsten.

Ordene ramte John i hjertet. Næste dag ringede han til præsten og spurgte: "Hvad skal jeg tage med i morgen for at blive døbt?"

John blev døbt sammen med de andre.

Når John ser tilbage få sin vej til at blive døbt, fortæller han, at han blev vundet ved at se Kristi godhed i menighedens medlemmer. John, som nu er 57 år og en af menighedstjenerne i Spencer kirke, håber at kunne velsigne sine egne omgivelser på samme måde.

"Jeg har boet her i 30 år, og folk kender mig," siger han. "De kan se, hvordan jeg har forandret mig efter min omvendelse. Jeg ønsker at nå mennesker her i byen."

2. JUNI 2018

TRAKTATEN, DER GAV ET SKUB

Juanita, den yngste af syv søskende, brød sig ikke om at gå i kirke, da hun voksede op på en fattig gård i Appalachian-bjergene i West Virginia, USA. Hendes mor tvang hende om sommeren til at gå 6 km til søndagsskole og tilbage. Om vinteren var det ikke muligt på grund af den dybe sne.

"Vi havde slet ikke lyst til at gå," fortæller Juanita. "De andre børn drillede os, for de kørte i bil, men vi var nødt til at gå. Jeg brød mig virkelig ikke meget om kirke."

Hun så aldrig en bibel i sit hjem. Hendes forældre kunne hverken læse eller skrive, og havde meget lidt interesse i religion bortset fra at sige, at de var blevet "døbt og frelst i en kirke et sted i bjergene." Juanita beskriver sin barndom som forfærdelig. Hendes far var tidligere soldat. På grund af skader var han blevet landmand, og han tillod forskellige mænd at opholde sig på gården. Nogle af dem var voldelige.

"Min barndom var forfærdelig," siger Juanita. "Jeg føler ikke, at jeg havde en god opvækst. Jeg har ikke engang lyst til at tage tilbage på besøg. Hver gang jeg tænker på at tage tilbage, ryster jeg og tænker: Nej, nej!"

Som voksen blev Juanita gift og skilt to gange. Hun drak og boede sammen med adskillige kærestere. Hun opdrog to piger, mens hun havde forskellige jobs. Da hendes døtre på et tidspunkt bad hende om at gå i kirke, svarede hun tvært: "Jeg vil ikke være en hykler. Jeg vil ikke feste hele natten og så gå i kirke næste morgen."

En morgen fandt Juanita en brochure i sin postkasse. Den fortalte om en serie møder om profetier i Åbenbaringens Bog. Hun havde tidligere fået religiøst materiale i posten, men denne gang var det anderledes. Hun følte et uimodståeligt ønske om at deltage.

"Det var, som om nogen stod bagved mig og skubbede mig til at gå," siger hun. "Jeg havde aldrig oplevet noget lignende. Noget blev ved med at skubbe til mig. Så jeg gik."

Hun er nu overbevist om, at det var Helligånden, der tilskyndede hende til at gå.

Juanita ankom den første aften til en evangelisk mødeserie i en offentlig sal, som syvendeds adventisterne havde lejet i Beckley, en søvrig by i West Virginia med en befolkning på 17.200. Selv om hun vidste meget lidt om religion, havde hun hørt, at adventisterne tilbad om lørdagen, så hun spurgte med det samme et af medlemmerne: "Hvorfor gå i kirke om lørdagen?"

Menighedsmedlemmet smilede og svarede: "Det vil præsten tale om senere."

Juanita var skuffet over ikke at få et direkte svar, så hun kom tilbage den følgende aften. Evangelisten nævnte ikke sabbatten, så hun gentog sit spørgsmål efter mødet. Igen fik hun et smil og et løfte om, at det emne ville blive gennemgået senere.

"Jeg følte, det var lidt mystisk," fortæller Juanita. "Jeg ville gerne vide det, og jeg forstod ikke, hvorfor de ikke ville fortælle mig det."

Hun havde også en anden grund til at komme tilbage til møderne. Efter at hun modtog traktaten i posten var hun

Juanita Setliff

begyndt at tænke over sin fremtid. Hun havde aldrig læst i Bibelen og var aldrig blevet døbt. Tanken om dommedag skræmte hende.

Halvvejs gennem de fire ugers mødeserie fik Juanita en bibel for sit trofaste fremmøde. Hun begyndte ivrigt at læse den for første gang. Hun tjekkede de bibelvers, som evangelisten citerede. Da han endelig talte om den syvende dag som sabbat, indså hun, at Gud havde sat dagen til side ved skabelsen, som det fortælles i 1 Mos 2,2-3, og at dens helighed igen understreges i det fjerde bud i 2 Mos 20,8-11. Hun opdagede, at Jesus holdt sabbatten og ikke var kommet til jorden for at afskaffe loven, men for at "løfte loven til højhed og ære" (Es 42,21).

Juanita tog imod sandheden om sabbatten. "Jeg begyndte at læse i Bibelen, og det er, hvad Bibelen siger," forklarer hun.

Juanita blev døbt sammen med 15 andre i september 2016. Møderne i Beckley var blandt de 35 evangeliske mødeserier, der blev holdt i West Virginia med hjælp af midler fra 13. sabbatsofferet i 2015.

Efter at Juanita, som nu er 67 år, gav sit liv til Jesus, har folk lagt mærke til store forandringer med hende. Hun er holdt op med at bande, drikke og går ikke længere på bar.

"Jeg plejede at være meget hidsig," fortæller hun. "Det var meget slemt. Jeg er nu meget roligere end før. Og selv min datter siger undskyld til mig, når hun kommer til at sige et bandeord."

Hun siger, at hun af og til fristes til at drikke; for det var den måde, hun plejede at glemme sin smertefulde fortid på. Men at vælge sine venner med stor omhu har også hjulpet hende til ikke at drikke. "Man skal være forsigtig med, hvem man er sammen med," siger hun. "Hvis man er sammen med nogen, der drikker, er det meget lettere at komme til at drikke igen."

Juanita holder af at være sammen med sin nye himmelske ven. Tak for jeres missionsgave, som var med til at lede hende til Jesus.

FAKTA OM WEST VIRGINIA OG USA

- Det meste af West Virginia tilhører Mountain View konferensen, som har 2.303 medlemmer og 33 menigheder.
- Den Nordamerikanske Division har 5.493 menigheder og et medlemstal på 1.225.317. Med et indbyggertal på 360.605.000 svarer det til én adventist for hver 294 indbyggere.

9. JUNI 2018

JEG GIK UDENFOR

Dagens beretning fortælles af Ida Elizabeth Davis. Hun er 65 år.

Da jeg var en lille pige, tog min bedstemor mig med i kirke til bibelstudium hver onsdag aften i Beckley i West Virginia. Hun var syvendedags adventist, og hver sabbat måtte jeg gå adskillige kilometer for at komme i kirke. Jeg var nødt til det, der blev ikke givet noget valg.

Jeg var den yngste af syv søskende og voksede op hos min bedstemor, som var meget striks. Jeg måtte ikke gå med korte kjoler. Jeg skulle læse Bibelen hver fredag aften. Ingen måtte arbejde fra solnedgang fredag til solnedgang lørdag. Men hun tillod mig at gå i andre kirker om søndagen. Det eneste mit liv bestod af var skole og kirke. Sådan var min barndom.

Da jeg var 14, flyttede jeg til New York for at bo hos en af mine ældre søskende. Jeg mødte den store verden og holdt op med at komme i kirke. Efter endt uddannelse arbejdede jeg som bogholder for et forsikringsselskab på Wall Street og senere som statsansat revisor i Washington. Jeg begyndte at gå i kirke om søndagen.

En nat havde jeg en drøm. I min drøm var jeg ved at pløje et stykke jord. Min bedstemor plejede at få nogen med en traktor til at komme og pløje hendes jord, så hun kunne have en køkkenhave. Da jeg vågnede, tænkte jeg: "Måske er det et tegn på, at jeg burde tage hjem." Min mand og jeg havde et ønske om at bygge hus, så jeg besluttede at bygge på det stykke land, jeg havde arvet fra min bedstemor, der var død flere år tidligere.

Min mand, som også var offentligt ansat, var ikke begejstret over tanken om at eje et hus i West Virginia; men huset blev bygget, mens vi stadigvæk boede i Washington.

Efter at vi gik på pension i Beckley, begyndte jeg at spekulere over, hvorfor jeg havde forladt alle mine venner i Washington for at vende tilbage til mit barndomshjem. Jeg fik nye venner; men jeg spurgte Gud: "Hvorfor er jeg egentlig her?"

Omkring den tid fik jeg en brochure i posten med en indbydelse til et seminar om bibelske profetier. Jeg bad mine nye venner om at tage med; men de ville ikke. Til sidst besluttede jeg mig for at gå alene.

Den fjerde aften under seminaret talte prædikanten om dyrene i Daniels Bog og Åbenbaringen, og for første gang gik det op for mig, at jeg var med i en mødeserie holdt af adventisterne. Af en eller anden grund var adventistforbindelsen ikke gået op for mig, da jeg blev registreret ved seminarets begyndelse eller ved de efterfølgende møder. Jeg huskede min strenge opvækst og mærkede en fornyet følelse af ensomhed. Her sad jeg alene; ikke en eneste af mine venner havde ønsket at tage med mig. Jeg tænkte: "Hvis jeg bliver ved med at komme til disse møder, mister jeg måske alle mine venner." Mødet var lige begyndt, men jeg rejste mig og gik hurtigt hen mod døren.

Den kvinde, som havde registreret mig den første aften, standsede mig bagest i salen.

"Hvor skal du hen?" spurgte hun.

"Jeg har hørt det her hele mit liv," svarede jeg.

Ida Elizabeth Davis

Jeg fortalte hende om min bedstemor, og hvordan hun ikke tillod mig at gå andre steder end i kirke og ikke gøre andet end at læse i Bibelen. Men det var egentlig kun en undskyldning. Jeg følte mig ensom og ønskede en ven sammen med mig under møderne.

Kvinden, som jeg senere fandt ud af var en bibelarbejder ved navn Naomi Tricomi, smilede og fik mig til at føle mig velkommen. Hun indbød mig til at blive til resten af mødet. Hendes venskab var lige netop, hvad jeg havde brug for.

Jeg vendte tilbage til min plads – og kom tilbage hver aften hele den måned seminaret varede. Hver aften blev jeg budt velkommen med et smil og en omfavelse fra Naomi. Hun kunne ikke sidde sammen med mig, for hun arbejdede, men jeg vidste, at jeg havde en ven i salen.

Mens jeg lyttede til præsentationerne, skillede minder fra barndommen over mig. Jeg følte det som om jeg igen var en lille pige, som lyttede til præsten, der forkyndte bibelske sandheder.

Da prædikanten spurgte, hvem der ønskede at blive døbt, var jeg blandt dem, der stod op. Jeg følte mig hjemme.

Jeg var blandt de 16, der tilsluttede mig Adventistkirken efter disse møder i september 2016. Det var en af 35 evangeliske kampagner i West Virginia, der blev støttet af midler fra 13. sabbatsofferet i 2015.

Når jeg ser tilbage på mine 65 år, indser jeg, at menigheden og Bibelen altid har været forankret i mig på grund af min bedstemor. Gud har altid beskyttet mig. Jeg begynder at forstå, hvorfor Gud kaldte mig tilbage til West Virginia. Jeg er nu i stand til at gå fremad og fokusere på det, Gud ønsker, at jeg skal gøre.

FAKTA OM WEST VIRGINIA

- Ca. 75 % af West Virginia er dækket af skov.
- Udnævnt som stat af præsident Abraham Lincoln er West Virginia den eneste af de amerikanske stater, der er blevet udnævnt ved en præsidents erklæring.
- West Virginia bliver på grund af sine bjerge af og til omtalt som "USAs Schweiz."
- West Virginia regnes som den sydligste nordstat og den nordligste sydstat.
- Den første landlige gratis postombæring startede i Charles Town i West Virginia den 6. okt., 1896 og spredtes derefter til hele USA.

16. JUNI 2018

ET BREV FRA HIMLEN

En dag kom der et overraskende brev i Clifford Longs postkasse i den amerikanske delstat West Virginia.

Det håndskrevne brev spurgte, om han havde lyst til at tilmelde sig til et bibelsk korrespondanceskolekursus for at finde ud af, hvad Bibelen lærer med hensyn til sabbatten, de dødes tilstand og Jesu genkomst.

Clifford og hans kone Cathy gik ikke regelmæssigt i kirke, men de havde talt om at finde et sted, hvor de kunne gå til gudstjeneste. Men deres samtaler endte altid med spørgsmålet: hvilken kirke er den mest rigtige?

"Der var så meget, der ikke gav mening," siger Clifford. "En kirke sagde, at de havde ret, og en anden sagde, at det var dem, der havde ret. Jeg vidste ikke nok til at afgøre, hvor jeg skulle gå hen. Og så kom den indbydelse i posten."

Clifford begyndte på bibelstudierne. Hver gang han fik en ny lektion, tog han den med på kraftværket, hvor han arbejdede med at holde øje med maskinerne og brænde kul for at få turbinerne til at generere elektricitet. Han var på nathold sammen med en anden mand, og de havde en del pauser. Clifford studerede lektionerne, mens han var på arbejde.

"Jeg syntes virkelig godt om dem og kunne næsten ikke vente med at sende dem ind og modtage den næste lektion," fortæller han.

Han var især nysgerrig med hensyn til sabbatten. Som dreng var han kommet i en søndagskirke; men hans far havde sået tvivl i hans sind om, hvorvidt de tilbad på den rigtige dag.

"Min far plejede at sige: 'Hvorfor holder disse mennesker sabbat om søndagen, når Bibelen siger, at det er om lørdagen?'" siger Clifford. "Det var noget, jeg ikke kunne glemme."

Da bibelstudierne fokuserede på sabbatten, begyndte tingene pludselig at give mening for ham. Han så, at Gud ved skabelsen havde sat den syvende dag til side som sabbat og aldrig havde forandret den til en anden dag. Men han undrede sig over, hvorfor så mange kristne kirker tilbad om søndagen. Da han afsluttede sine bibelstudier, fortsatte han med et nyt kursus, og derefter endnu et. Han fuldførte tre forskellige bibelstudie-kurser fra Discover, Amazing Facts og Voice of Prophecy.

I 2015 blev kraftværket lukket. De ansatte var allerede fem år tidligere blevet varslet om, at det ville ske; men Clifford og andre havde håbet, at kraftværket på en eller anden måde ville overleve. Clifford var tvunget til at gå tidligt på pension efter 27 år ved kraftværket.

Men i stedet for at blive nedtrykt glædede han sig over

Clifford Long

nu at have mere tid til at studere Bibelen og ikke længere at have problemer med at få fri om sabbatten.

Omtrent på dette tidspunkt mødte Clifford og hans kone den kvinde, som havde lagt indbydelsen til bibelstudierne i deres postkasse. Delsie Knicely er bonde og evangelist. Hun skrev et brev og spurgte, om hun måtte ringe til dem, så de kunne tale om eventuelle spørgsmål. Senere besøgte hun ægteparret i deres hjem. Cathy og Delsie blev gode venner med det samme.

I oktober 2015 inviterede Delsie ægteparret til at komme til en serie evangeliske møder, som hun skulle holde i Valley View Adventistkirke i byen Bluefield. Clifford og Cathy kom ivrigt hver eneste aften. De lærte, hvordan den romersk-katolske kirke havde forandret sabbatten til søndagen, og hvordan mange protestantiske kirker havde godtaget forandringen. De indså, at mange oprigtige kristne tilbyder om søndagen på grund af tradition og uden at være klar over, at de bryder Guds lov.

Mens mødeserien foregik, fik Cathy besked om, at hun skulle opereres i næsen; men hun nægtede at aftale tid, før møderne var færdige.

"Hun blev ved med at udsætte operationen," siger Clifford. "Hun sagde til mig, at hun ikke ville gå glip af nogen af møderne på grund af en bagatel."

De evangeliske møder blev overværet af ca. 25 mennesker, hvoraf de fleste var menighedsmedlemmer. Resultatet blev dog, at to blev døbt, nemlig Cathy og Clifford. Disse møder var en del af 35 offentlige kampagner i hele West Virginia, som modtog økonomisk støtte fra 13. sabbatsofferet i 2015.

Clifford, som nu er 61, udtrykker sin glæde over møderne og det første brev med en indbydelse til bibelstudier.

"Jeg ved, at det var Gud, der sendte det til mig," siger han. "Jeg havde tænkt over, hvilken kirke jeg skulle besøge, og der var indbydelsen."

Han ønsker også, at andre skal studere Bibelen, og han har delt studierne med sine to voksne sønner og med naboerne.

"Jeg synes, at bibelstudierne er fantastiske. Man lærer virkelig meget," siger han. "Jeg mener, at disse bibelstudier trænger til at blive givet den højeste prioritet; for de virker!"

23. JUNI 2018

DÆMONER TALER TIL MIG

Pierre Ortiz, som er leder af kostafdelingen på Holbrook SDA Indian School, var ved at gøre sig klar til at gå i seng en aften i begyndelsen af skoleåret, da hans telefon ringede. Hans assistent ringede for at sige, at David, en af de 28 drenge i kostafdelingen, ønskede at gå en sen aftentur.

Pierre klædte sig hurtigt på og skyndte sig ud af døren. Han vidste meget lidt om David ud over, at han var 17 år og tilhørte en gadebande. Davids mor havde sendt ham på kostskole i delstaten Arizona i USA, fordi hun var bange for hans liv i statens hovedstad Phoenix.

David gik stille ved siden af Pierre i flere minutter. Det var en klar månelys aften.

Da de nåede hen til en kløft, satte de sig ned og småsnakkede om stjernerne og stjernebilleder på nattehimmelen.

Pludselig sagde David: "Dæmoner taler somme tider til mig."

"Hvad mener du?" spurgte lederen for kostafdelingen.

"Dæmoner taler til mig," sagde teenageren. "Nogle gange befaler de mig at skade nogen eller siger, at jeg skal gøre ting, som jeg egentlig ikke ønsker."

"Hvorfor tror du, at det sker?"

"Jeg ved det ikke; men det er blevet værre, efter at jeg kom hertil," sagde David.

Pierre foreslog, at det var et meget passende tidspunkt at bede. Han bøjede hovedet og bad Gud om at være en del af deres samtale. Da han åbnede sine øjne, sagde han: "Jeg tror, jeg ved, hvorfor det er blevet værre."

"Hvorfor?" spurgte David. "Fortæl det!"

"Fordi du kun kendte dæmoner og ondskab, inden du kom hertil," svarede Pierre. "Men nu er du kommet i forbindelse med Jesus og det gode. Djævelen bryder sig ikke om det."

David sad længe tavs.

"Hr. Ortiz, jeg forstår ikke, hvad kirke handler om," sagde han. "Det virker så kunstigt. Man er nødt til at lytte til taleren og gøre mange forskellige ting."

"David," sagde Pierre, "hvordan var det at tilhøre en bande?"

"Det var fantastisk!" svarede David. "Det var som en familie. Vi så aldrig lederen; men han gav os ordrer i en kuvert, som blev skubbet under døren, og vi gik derefter ud og gjorde det, han sagde. Vi var en familie."

"Javel," sagde Pierre. "Du så aldrig jeres leder; men du modtog ordrer og gik ud og gjorde det, han sagde. Din belønning var, at du havde en familie."

Pierre smilede. "David, sådan er det med kirken," sagde han. "Kirken er en familie. Men i stedet for at gå ud og sprede ondskab og dårlige ting, gør vi det, der er godt."

Det lod til, at David forstod, hvad Pierre sagde. Han begyndte at græde. Skolehjemslederen havde ikke troet, at David var i stand til at græde; men tårerne løb ned ad hans kinder. Hans gråd lød som en lille hundehvalps klynken.

"Hr. Ortiz," sagde han, "Gud vil ikke have noget med mig at gøre."

"Det kan du ikke vide," svarede Pierre. "Du kender jo ikke engang Gud."

"Jeg har dræbt nogen, og jeg ved, at ingen af jer har

Pierre Ortiz

gjort det," sagde David. "Så jeg tror ikke, at Gud vil have mig."

Pierre fortalte David, at Bibelen er fuld af fortællinger om mordere, som er blevet tilgivet af Gud. "Hvis vi fjernede alle morderne fra Bibelen, ville det blive en meget lille bog," sagde han. "Gud elsker også mordere."

"Der er noget mere, jeg må fortælle dig," sagde David. "Nogle gange gør dæmonerne mere end at tale til mig. De overtager min krop. Jeg begynder at ryste, og fråde kommer ud af min mund. Og jeg kan ikke standse det."

Pierre havde frygtelig ondt af den klynkende teenager. "Det er derfor, vi er her på Holbrook," sagde han stille. "Dette er Guds ejendom, og Satan har ingen magt her. Hvis du føler, at der sker onde ting, kan vi bede for dig og kæmpe kampen sammen med dig."

Klokken var nu blevet 1, og det var temmelig koldt. Pierre bad igen sammen med David, og så gik de to tilbage til drengebygningen.

Pierre ved ikke, om David har givet sit hjerte til Jesus. Det sidste, han hørte om ham, var, at han var vendt tilbage til Phoenix og igen havde sluttet sig til gadebanden. Men Pierre er glad for, at han fik mulighed for at tage en natlig spadseretur med en kæmpende teenager på Holbrookskolen.

"Jeg har meget få muligheder for at nå disse børn," siger Pierre, som har været leder for kostafdelingen i to år. "Vores 65 elever kommer og går og er her måske ikke i morgen. Men vi er nødt til at stole på, at Gud vil velsigne de frø, vi planter. Min bøn er, at uanset, hvor eleverne tager hen, vil Gud udrette noget fantastisk i dem."

En del af dette kvartals 13. sabbatsoffer vil hjælpe Holbrook SDA Indian School med at bygge ny gymnastiksal og cafeteria til at erstatte den nuværende nedslidte bygning på den 72 år gamle skole. Tak for jeres missionsgave.

FAKTA OM ARIZONA

- Arizona huser størstedelen af Navajo-nationen, det største indfødte amerikanske reservat i USA. Det dækker omkring 71.030 km² i staterne Arizona, Utah og New Mexico og er større end nogen af de 10 mindste af USAs stater. Hovedstaden hedder Window Rock og ligger i Arizona.
- Det første college, som blev oprettet af og for de oprindelige amerikanere ligger i Navajo-nationen i Arizona. Det blev grundlagt i 1968 som Navajo Community College og kendes i dag som Diné College.

30. JUNI 2018

DET GØR ONDT, NÅR DU NÆVNER HANS NAVN

Den 14 år gamle pige var indkaldt til præstens kontor for at forklare, hvorfor hun pjækkede fra timerne. I stedet for at fokusere på hendes dårlige opførsel, udviklede mødet sig til en malende oplevelse af den store strid mellem godt og ondt.

Skolens psykolog Giselle Ortiz lagde mærke til, at noget var helt forkert, da hun blev indkaldt til mødet mellem Dezba fra ottende klasse og Phil Vecchiarelli, som på det tidspunkt var præst ved Holbrook SDA Indian School i Arizona, USA. Når pastor Phil nævnte navnet Jesus, rykkede det kraftigt i pigens krop, mens hun råbte: "Ti stille!"

Derefter slappede hun lidt af og hviskede: "Pastor, det gør ondt, hver gang du nævner hans navn."

Pastor Phil åbnede sin bibel og begyndte at læse løfter om Jesus' magt til at besejre dæmoner. Hver gang han omtalte Jesus, reagerede pigen voldsomt og skreg: "Ti stille!"

Så afbrød hun præsten. "Der er en stemme inden i mig, og den fortæller mig, at du lyver, og at den bog er fuld af løgn," sagde hun.

"Jesus er Herre," svarede pastor Phil roligt. "Du kan få frihed, og stemmen vil forlade dig for altid, hvis du tager imod Jesus som herre."

Det lignede en boksekamp med pigen, der skreg, og præsten, der frygtløst gjorde modstand. Giselle bad stille, gentog bibelske løfter og takkede Jesus for den nært forstående sejr. Da præsten læste endnu et løfte, bukkede Dezba sig sammen i smerte og faldt ned på gulvet.

"Hvorfor tror du, at der ikke sker noget med mig?" sagde pastor Phil. "Det er, fordi Jesus er mægtigere; men du er nødt til at overgive dig til ham."

Dezba rullede rundt på gulvet og skreg: "Det gør så ondt! Det gør så ondt!"

Så sprang hun op og flygtede ud ad døren og løb ned ad gangen i administrationsbygningen. Giselle løb efter hende. Hun var bekymret for, at hun måske ville forsøge at forlade skolen. Dezba vendte sig om og så på Giselle. Hendes ansigtsudtryk var ikke til at beskrive. Giselle vidste, at det ikke var pigen, der så på hende. Hun tvang sin frygt tilbage.

Uden for bygningen satte Giselle sig ned sammen med Dezba på stentrappen. Pastor Phil sluttede sig snart til dem.

"Du er nødt til at tage imod Jesu navn," sagde præsten. "Før du gør det, vil dette ikke forlade dig."

Dezba faldt skrigende om i græsset. Til sidst sagde hun: "Jeg tager imod! Jeg tager imod!"

"Tager du imod Jesus som herre i dit liv?" spurgte han.

"Ja, jeg tager imod Jesus," svarede hun med en stemme fyldt af smerte.

I samme øjeblik var det ovre. Den onde ånd forlod hende, og Dezba lå ubevægelig på jorden.

"Er du træt?" spurgte pastor Phil.

"Ja," svarede hun stille.

Giselle var overmandet af følelser og græd.

Bagefter sagde hun: "Det var så smukt at se den sejr."

Efter nogen tid gik Dezba hen til pigebygningen og med Giselles hjælp satte de hendes værelse til side til Jesus. De

Giselle Ortiz

kopierede løfter fra Bibelen på plakater og hængte dem på væggene.

Dette er ikke det eneste tilfælde, hvor den 27 år gamle Giselle og andre ansatte ved Holbrook har set den store strid på nært hold. "Hvis vi ikke hele tiden sørger for Guds lys i elevernes liv, vil ondskabens mørke overtage, og vi er nødt til at starte forfra. Det er ikke nok at sige noget fra talerstolen i kirken en gang imellem," siger hun. "Vi er kaldet til at gå sammen med og græde med mennesker. Missionsarbejde kan være udmattende; men jeg har aldrig følt mig mere i live. Det er det smukke ved at arbejde sammen med Gud. Han vil gøre ting for dig, som du ikke troede muligt. Det er en stor velsignelse at være en del af hans værk og virkelig få en forbindelse med mennesker, der trænger til Gud."

Jesus kommer snart. I dette kvartal har vi hørt beretninger om, hvordan Helligånden udgydes i vores skoler i Canada, Marshalløerne og USA. Vi har hørt om evangeliske møders kraft. I dag spørger vi: Hvad gør du for missionen? Er du ligesom Giselle på Holbrook-skolen begejstret for mission og føler du dig mere levende end nogen sinde før? Lad os i dag sammen gøre vores del for missionen ved at give en stor 13. sabbatsgave.

MISSIONSPROJEKTER FOR 2. KVARTAL 2018

- Holbrook SDA Indian School, Arizona, USA
- Mamawi Atosketan Native School, Alberta, Canada
- Ebeye SDA School, Ebeye-øen, Marshalløerne

Unionsoversigt	Menigh.	Medl.	Befolkn.
Direkte under Divisionen (Militæret)	1	19	0
Atlantiske Union	581	119.275	35.281.560
Canadiske Union	384	69.545	36.225.000
Columbia Union	703	146.768	52.259.004
Lake Union	499	87.087	36.136.084
Mid-America Union	454	69.418	27.494.143
Den Nordlige Stillehavs Union	445	100.210	14.577.317
Pacific Union	710	225.820	53.244.305
Den Sydvestlige Union	572	114.489	40.625.754
Guam-Micronesien Missionen	22	5.500	424.000
Totalt	5.493	1.225.317	360.605.000

FOKUS PÅ MISSIONEN

Når vi indsamler penge (kollekt) i forbindelse med bibelstudiet, er det for at kunne støtte udbredelsen af evangeliet. Pengene fordeles til Adventistkirkens arbejde i hele verden, men anvendes fortrinsvis i den tredje verden, hvor de lokale kirker sjældent har mulighed for selv at finansiere det evangeliske arbejde.

Hvert kvartal fokuserer vi på én del af verden. Der bliver udvalgt nogle enkeltprojekter, som på en særlig måde tilgodeses. 25 % af kollekten, som indsamles den 13. sabbat hvert kvartal i adventistkirker over hele verden, anvendes til disse specifikke projekter. Missionsberetningerne her i hæftet stammer fra den region, hvor disse projekter skal gennemføres.

Jan Arne Nielsen, kristen forvaltning

